

Много ми се иска да попитам сексолога д-р Илия Врабчев следното: Наистина ли жените са по-чувствителни от мъжете, и ако е така, защо? Питам ви, защото приятелката ми е супер емоционална, ревлива и ѝ се случва да се разплаче дори когато получава оргазъм. Понякога не мога да я разбера. На мен също много пъти ми е идвало да се разплача – дори от удоволствие в леглото, но се стискам, да не ме вземе за слаб. Честно казано, не мисля, че има нещо срамно в мъжките сълзи, ама нали е прието да сме по-силни от жените...

Георги, 22 г.

□

Здравейте Георги,

Понякога, понякога, когато сме щастливи все си мислим, че не сме. И даже се питаме - абе джанъм, какво е това нещо наречено щастие? И се питаме, и пак се питаме. И от това си питане не можем да разберем, че сме щастливи. И защо това? Ами защото, кой знае защо винаги сме максималисти. Най-напред в очакванията. Мечтаем, ако сме мъже, за неземно красивата принцеса. Която е с неземна красота. С коси от злато, ако мечтаем за блондинка. И ли като черен абанос, ако желаем да е brunetka. Да не говорим за другите неща. Висока или ниска, нежна или по закръглена. Очите, ах очите – дълбоко сини. Или горещо черни. С безкрайно дълги крака. Или пък със силни бедра. Има и други неща, за които копнеем...

А пък дамите мечтаят хем да е като Силвестър Сталоун, хем да е Айнщайн. И най-вече да е толкова хубав, ама и толкова да е богат като Ричард Гийър. Мечти за щастие, няма лошо. Защото мечтите ни са пътя към щастието ни. Двигателят на нашето лично развитие. Ако не бяха те, мечтите, нямаше да искаме. Нямаше да търсим. И нямаше да се стремим към по-хубавото в нашия живот.

Добре, до тук. Искаме, търсим и получаваме. Защото е казано в добрата стара книга Библията: който търси намира и който иска ще му се даде.

И когато намерим това, за което сме мечтали... ами не умеем да се отпуснем и да му се порадваме. Как? Ами като дадем израз на вътрешните ни емоции. За да бъде удоволствието преживяване най-пълно.

Тук вече, личността ни реагира чрез своята емоционалност. Внимание – задоволството ни и най-вече щастието ни могат да предизвикат у нас най-различни емоции. Вече навлизаме във водите на така наречената индивидуалност. Ето от какво се състои тя. Разум, характер, воля и емоции. И тук също сме различни. Едни са по-тихи. Други по-шумни. Едни по-силно преживяват. А други по-тихо и по-скрито. Разбира се, че има и полова характеристика на това как се изживяват емоциите. Като казахме по-горе, че начините на изживяването на едно щастливо събитие са различни. Може да има небивала радост. Но може да има и сълзи. Сълзи от щастие. Повтарям сълзи от радост, задоволство и щастие. И точно тук мога да кажа, благодарение на дългогодишната си практика, че при мен се плаче. Плачат моите пациенти. И то не само жените, но и мъжете. То и затова не умеем да сме щастливи. Защото страдаме от предразсъдъци. Най-вече – от това, какво ще кажат другите! Най-вече! И си мислим пак, че не сме щастливи. И пак търсим щастието си къде ли не. Защото не умеем да се радваме. Защото даже и не умеем да се разплачем от радост. Всичките ние. И жените и мъжете! Не мога да кажа – кои са по-чувствителни! На пръв поглед са жените. Ама на пръв поглед. Та знае ли човек, кои са по-чувствителни!?

Та затова бургаската дива, която аз много обичам, Тони Димитрова ни напомня в една своя песен, че щастието не е някъде далече, а е тук и сега. Всъщност това е един химн за любовта. Веднъж се обича, веднъж се живее, а текстът е на Иван Ненков, а музиката на тази прекрасна песен е на Стефан Маринов. Ето я:

Господи, колко е хубаво
в този единствен час,
в който до тебе сгушена
аз пак горя от страст.

Неземен оркестър в душата ми пее...
Веднъж се обича, веднъж се живее!

Сякаш през пръсти тече този живот,
първия сняг в наште коси вали.
Щастие търсихме с теб все надалеч,
а то е било тук и във нас, нали?

Зная приятелю трудно е,
всеки си има път.
Други до болка влюбени
може би тук ще спрат.
И друго момиче след мен ще запее...
Веднъж се обича, веднъж се живее.

{youtube}MNvG-zLaW5Y{/youtube}

Точно така – веднъж се обича и веднъж се живее. Е, защо питам се аз, защо да не

даваме изблик на чувствата в себе си. Защо? Нали щастието е тук и сега. При нас! И особено тогава, когато взаимното ни сексуално задоволство е налице! И защо тогава, тази наша взаимност в това удоволствено съпреживяване, не я възприемаме като едно страхотно щастие. Защо? И тогава, точно заради това би следвало да я съпреживяваме с всичкото у нас, което да изрази това взаимно щастие? Защо не го правим тогава? Ама не било прието мъжете да плачат. Мъжете да имат сълзи в очите си, когато тъжат и когато се радват. Не било прието. Грънци! Какво е прието? Ние сме Божи деца и Бог ни е дал емоциите. Да тъжим. Но и да се радваме. И в двата случая да има сълзи. Бог ни ги е дал!

Вижте – ако ние самите не го съпреживяваме с нашите вътрешни емоции и не им дадем възможност да избликнат, то тогава какво щастие ще бъде? Според мен – никакво. Тогава, в тези мигове – може да сме потопени в сълзи от радост, от най-светли чувства – и точно в това се крие онзи миг, който ще остане завинаги в живота ни, като най-вълшебното ни преживяване. Миг, в който сме били на седмото небе. Дали защото ученикът е получил отлична оценка!? Дали защото авиаторът, който за пореден път е приземил успешно големия пътнически аероплан. Дали защото лекарят-хирург след четиричасова операция е спасил живота на пациента си? Дали защото, майката, току-що родила, за първи път е гушнала рожбата си до своята гръд?! И най-вече – дали двама, които са се обичали, пак отново ще се обичат истински. А ако това е така – защо пък да не си поплачат от радост? Защо? И то всичките за които стана дума по-горе! Всичките! До един. Ние живеем за да обичаме! И да плачем. Кога от тъга, кога от радост. Но сълзите са сладко нещо – защото от една страна лекуват. А от друга страна са като шампанското. Особено, ако причината за тях е любовта. Онази любов, която осмисля живота ни, от една страна. А от друга ни прави луди. Защото да обичаш и да си обичан, това само по себе изисква да си малко луд. Само малко. Но все пак да можеш и да си поплакваш от време на време. Сиреч – да живееш.

И пак за днешното ни довиждане – песен на Тони Димитрова и Борис Годжунов. И тя е „За кой ли път“ . Разбира се, че музиката и текстът са на бургаския вълшебник на естрадата Стефан Диомов. И така:

За кой ли път, за кой път
в моя сън пристигаш все по-хубава
и кротко аз със теб вървя

по сините пътеки на нощта.
Ах, за кой ли път, за кой ли път
бързам да те срещна аз във времето
на някой хълм, пред някой праг
забравения пристан на някой бряг.

Нощният град, сънливите улици
тихо звъни тротоарът под нас,
а ние вървим за никъде тръгнали
луд съм, луд съм още по тебе аз.
В тъмната стая на старата къща
бяла икона - лицето ти
спомени светят и нежно прегръщат ни
луд съм, луд съм още по тебе аз."

{youtube}DsEo3oCB3eg{/youtube}

Е, драги господине. Какво беше? В тъмната стая бяла икона - лицето ти. Ами да! На тази икона понякога би следвало да има и сълзи. Би следвало. Защото те са шампанското на любовта ни! Шампанското....

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт